

**גיס אחד שלה
הוא האמן יעקב
אגם. גיס שני
היה ראש עיריית
ראשון-לציון. בעלה
שולט ברכוש
של מיליארדים.
היא נאלצת לעבוד
כעוזרת בית.
שולמית גיבשטיין
(משמאל, עם ציור
של בנה) מבקשת
נדבות**

דאליאס בראשון-לציון

חצי מיליארד דולר

לפני שנים, באוזניו של הרב הראשי שלמה גורן, כי הוא עני מרוד. אך שוקי, בנו של שלמה, מציג צילומים ונסחים מרשומי לשכות-הטאבו במקומות שונים בארץ, מהם עולה כי ברשות אביו, במשותף עם חנייה, לפחות אלפיים דונם: שטחים נרחבים באיזור קסטינה, קריית-מלאכי, באר-יעקב, ראשון-לציון, גוש-דן ותל-אביב. העיירה קריית-מלאכי, למשל, שנבנתה בחלקה על קרקעות המישפחה, גם קיבלה את שמה בגלל בקשתם. "קריית-מלאכי" היא תרגום משופר של לוס-אנג'לס, אחד ממרכזיהם של הדודים העשירים. בידי שני האחים מצויה אחת החלקות היקרות ביותר בארץ - עשרות דונמים בצפון תל-אביב, במישפחת שבין תחנת-הרכבת לחיפה, דרך-חיפה, האוטוסטרדה של נתיבי איילון ושיכון בבלי. "זה הכרם שלנו", נוהגים האחים הצנועים לכוון חלקה זו. במיסגרת אחד המאבקים, התבקש החוקר הפרטי סמי נחמיאס להתחקות אחרי שלושת האחים ולאתר עוד רכוש. הוא גילה כי הם מחזיקים בחבילות-מניית בהחברה לישראל ב', רשת מלונות באזל, רנקו, קריסטל, מן, טלנית. הממעיטים מעריכים את הרכוש בחצי מיליארד דולר. יש האומרים כי ערכו כפול. פרט מעניין: בעלי-הרכוש במישפחה מנהלים את עיסוקיהם באמצעות חברה בעלת השם הבלתי-נעים בח"ש, ראשייהתיבות של בצלאל, חנייה ושלמה. מאחר ואין זה הסדר שבו נולדו, יכלו לקרוא לעצמם, למשל, "שב"ח". מדוע בחרו כפי שבחרו?

מישפחת גיבשטיין חצויה מזה שנים לשתיים: אותם שיש להם ואותם שאין להם. ברכוש המיליארדים שלטו רק שלושה מתוך שיבעת האחים: בצלאל הבכור, שלמה האמצעי וחנייה בן-הזקונים. מאז שנפטר בצלאל, ללא ילדים, עבר חלקו לשני האחרים. האח המפורסם במישפחה, האמן יעקב אגם, ניהל מאבקים מרים על חלקו ברכוש, ללא הצלחה. האחות ברוריה נושלה מזמן, בשל מחלתה. היא מאושפזת מצעירותה במוסד סגור. האח משה, מהנדס המתגורר בנורווגיה, מתפרנס ממשכורת, וכורע תחת נטל הוצאות הטיפול בבתו, החולה בסיסטיק-מיברוזיס. האחות יהודית, מומחית לאמנות, ניהלה גם היא מאבקים מישפטיים עם שלושת אחיה, אך לא ראתה פרוטה. הם רומזים כי גם היא מעורערת בנפשה. השלושה לא טרחו הרבה כדי לזכות ברכוש האדיר. הוא בא להם במתנה, ממישפחת אמם העשירה, בעלי אימפריית טכסטיל בארצות-הברית. האם נישאה בשנות ה-20, בפולין, לרב חסר-כל, שבא לארץ ומונה כאן רב העיירה ראשון-לציון. לימים נבחר בה בנה, חנייה, כראש-העיירה. מישפחתה של האם תמכה בהם שנים. יום אחד נמאס העניין על הדודים העשירים מאמריקה, ותחת לשלוח לאחיהם הנייים צ'קים, החליטו להעביר לרשותם קרקעות ונכסים אחרים בארץ, כדי שיתדרו לבדם. בצלאל, חנייה ושלמה התנדבו לטפל בכל צורכי המישפחה הגדולה, ובינתיים רשמו את הכל על שמם. הם משתדלים להסתיר מעין זרים את הרכוש האדיר שלהם, ובבית-הדין הרבני אף טען שלמה,

"כל היי עזרתי לאחרים, תרמתי לנזקקים. עכשיו אני עצמי נזקקת. כעת אני מבקשת מהציבור - מכל מכריי, ידידיי, תלמידיי בעבר ושכניי - שיתרמו לנו כסף, כדי שלבני ולי יהיה מה לאכול". היא פונה בהתרגשות, כשבעיניה נוצצות דמעות. אקבל בברכה כל תרומה, אפילו

ולמית גיבשטיין, בת אחת המישפחות העשירות ביותר בארץ, הגיעה לפת-לחם. החובות במכולת הולכים ותופחים, חברת-החשמל מאיימת להפסיק את הזרם לביתה, בזק ניתקה כבר מזמן את קו הטלפון שלה והמיספר ניתן למנוי אחר.

בעל שלמה גיבשטיין (במסיבת-חנוכה) אוהב להתחפש

פחתי שבו היא מתגוררת ברמת-השרון. שני בניה נקלעו לעין-הסערה, וסבלו מכל הגילויים המכוערים המת-לווים בדרך-כלל למאבקי-גירושין, שבו נחשפים יצרים אפלים, חמדנות, נקמנות, בלשים פורטיים ורוועילב. לפני חודש ניתן פסק-הדין הסופי

מזה כמעט 10 שנים מנהלים שולמית ושלמה הליכים של מעמד אישי בבתי-הדין הרבניים. היא דרשה מזונות, הוא דרש גט. היא דרשה חלק ברכוש, הוא טען שהיא מורדת. הוא הציע לפטור אותה ברירה שלושה חררים, היא דרשה את הקוטג' המיש-

תרמות קטנות של שקל אחד. בעלה, שלמה, יחד עם גיסה חנייה, מי שהיה ראש עיריית ראשון-לציון מטעם הליכוד, שולטים ברכוש אדיר, שערכו נאמד בחצי מיליארד דולר. אולם כל ולשני בניה-בניו אין אגורה שחוקה. כיצד נקלעה למצב משפיל זה?